

[Kurt Brauer.]

i disse 3 måneder, og hvis sag man har til behandling, at det nemmeste vil være at sørge for at rejse sag om tilkendelse af pension. For os i socialistisk folkeparti er det væsentligt at få slået fast, at ingen skal have pension, som ikke vil have det, om jeg så må sige. Alle skal have et tilbud om revalidering, og alle skal have tilbud om en behandling, der kan sætte dem i stand til at bevæge sig på arbejdsmarkedet, komme tilbage i det produktive liv. Det vil folk helst selv. Vi risikerer, er jeg bange for, når de tre sidste lovforslag træder i kraft, at kommunerne ikke af ond vilje, men af lutter tidnød vælger at rejse sag om pensionstilkendelse i stedet for at prøve hele det komplicerede sociale apparat på vedkommende. Det må være en fristelse for kommunerne meget hurtigt at skære igennem en sådan sag.

Men denne frygtsomme bemærkning skal ikke være det sidste, jeg siger her. Det sidste skal være, at efter vor opfattelse er principperne gode. Det har vi haft lejlighed til at sige ved to tidligere generaldebatter om dette her. Vi har fået opfyldt væsentlige ønsker ved, at lovforslaget fik lov at ligge en sommer over og komme i en ny regerings hænder. Vi er godt tilfredse med det, som det ser ud, men vil være endnu mere tilfredse, hvis de små afpudsninger, jeg har nævnt, kan komme i stand også.

Socialministeren (Eva Gredal): Det er jo rart, at man en gang imellem kan blive glædeligt overrasket, og jeg er glad for alle de positive tilkendegivelser, der er faldet under behandlingen af disse lovforslag. Hvis det ikke havde været for karensdagene, har jeg indtrykket af, at vi bogstavelig talt havde været fuldstændig enige. Men vi har altså dette spørgsmål, og det skal jeg vende tilbage til senere.

Til hr. Simonsen vil jeg gerne sige, at det er nu ikke mig selv, der har sagt, at reformforslaget her var lig Steinckes socialreform eller måske endda større. Det er andre, der har udtalt det; men jeg mener fortsat, at det er en meget stor reform, og det tror jeg også vi er enige om.

Jeg er meget taknemlig over, at såvel de konservative som de radikale fremfører, at de prioriterer dagpengereformen meget højt.

Men så bliver økonomien trukket frem. Mon ikke det altid vil være sådan, at nogle vil synes, vi ikke har råd? Forbløffende nok for mig har jeg flere gange kunnet konstatere og opleve her i salen, at disse bekymringer bliver særdeles store, når det drejer sig om de svagest stillede i samfundet. Jeg tillod mig at konstatere det i fredags, da vi drøftede forhøjelserne af folkepensionerne, og man kan konstatere det igen i dag.

Hr. Simonsen sagde, at forslaget var meget ambitiøst. Ja, det kan man måske godt sige. Men jeg vil altid være at finde blandt de ambitiøse, når det drejer sig om at støtte de svagest stillede her i landet.

Det bidrag, de selvstændige skal betale til dagpengefondens, er ikke blevet præciseret, siger man. Nej, det er rigtigt nok. Der er blevet nævnt et bidrag af størrelsen 2½-3 pct., men det er givet, at et sådant bidrag må kunne ændres efter de erfaringer, man indvinder og indhøster under ordningen. Efter forslaget skal bidraget nemlig afpasses således, at alle udgifter skal dækkes, når det sociale udvalg påtager sig forpligtelsen til at klare opgaverne. Fra såvel LOs side som fra Arbejdsgiverforeningens side har man været enig om, at et beløb på omkring en 3 pct. ville være rimeligt. Jeg har ikke fundet det rigtigt at indføre det i selve lovforslaget, for hvis det så viser sig, at beløbet skal ændres, så skal der en lovændring til. Jeg vil mene, at det bør komme i form af et cirkulære, men jeg er da villig til at tage det op i udvalget og drøfte dette spørgsmål.

Problematikken omkring tjenestemænds og funktionærers optagelse i denne dagpengeordning, som hr. Simonsen mente var blevet yderligere accentueret af, at vi nu havde udvidet arbejdsgiverperioden, kan man diskutere en hel del. Men funktionærer får jo gavn af denne reform, og jeg mener også, at tjenestemænd kan få gavn af den. Den helhedsvurdering, som socialreformen i det hele lægger op til, vil komme disse mennesker til gode. Ældre funktionærer vil få vurderet hele deres situation, når en 3 måneders periode er gået. De kan risikere at blive sagt op under sygdomsperioderne. Dette kan imødegås ved, at det vil blive noget lettere for disse ældre funktionærer at beholde arbejdet, når der er en mulighed